

Sygn. akt IV Ka 971/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym
w składzie:

Przewodniczący: SSO Michał Tomala

Protokolant: Monika Kucharska

przy udziale Prokuratora Prok. Okr. Andżeliki Werhun

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2017 r.

sprawy **A. J.**

oskarżonego z art. 244 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Goleniowie

z dnia 17 marca 2017r. sygn. akt II K 733/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym 120 (sto dwadzieścia) złotych opłaty.

SSO Michał Tomala

Sygnatura akt IV Ka 971/17

UZASADNIENIE

A. J. został oskarżony o to, że w okresie od 11 sierpnia 2014 r. do 5 kwietnia 2016 r. w miejscowości W. (...) naruszył zakaz zbliżania się na odległość mniejszą niż 9 metrów do M. K. (1), orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 13 maja 2014 r. sygn. akt II K 218/14, to jest o czyn z art. 244 kk.

Sąd Rejonowy w Goleniowie wyrokiem z dnia 17 marca 2017 r., sygn. akt II K 733/16 uznał oskarżonego za winnego dokonania zarzucanego mu czynu z tym, że jako czas przypisanego oskarżonemu czynu wskazuje okres od 11 sierpnia 2014 r. do 11 czerwca 2015 r. i za ten czyn na podstawie art. 244 kk w zw. z art. 37a kk w zw. z art. 34 § 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk wymierzył mu karę 4 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie. Nadto Sąd zasądził od oskarżonego koszty sądowe w całości.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego A. J., zaskarżając go w całości na korzyść oskarżonego. Orzeczeniu zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, polegającą na braku przyjęcia, iż czyn zarzucany oskarżonemu nie stanowi przestępstwa, gdyż jego społeczna szkodliwość jest znikoma w rozumieniu art. 1 § 2 kk;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a polegający na przyjęciu, iż na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego można uznać, że oskarżony A. J. działał z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim, mimo iż M. K. (2) zamieszkała z oskarżonym i z małoletnim synem stron dobrowolnie.

Powołując się na powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość czynu zabronionego zarzuconego oskarżonemu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego, jako niezasadna, nie mogła stanowić podstawy do zmiany bądź uchylenia wyroku Sądu Rejonowego.

Wymaga w pierwszej kolejności wskazania, iż wbrew twierdzeniom skarżącego, stan faktyczny w niniejszym postępowaniu nie zawiera uchybień, bowiem został oparty na poprawnie zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, żaden zaś z jego elementów nie był podważony przez strony pod względem jego prawdziwości. Sąd pierwszoinstancyjny wyczerpująco wskazał które dowody oraz z jakich powodów uznał za wiarygodne, którym zaś tego przymiotu odmówił. I tak należy zauważyć przede wszystkim, że materiał dowodowy w postaci zeznań świadka M. K. (1) (k. 17 – 18, 47 v), A. D. (k. 6 – 7, 61), wyjaśnień oskarżonego (k. 33 – 34) oraz dowody z dokumentów (k. 4, 42), których to prawdziwość nie była kwestionowana, wskazują jednoznacznie, iż A. J. zdawał sobie sprawę z faktu orzeczenia wobec niego zakazu zbliżania się do M. K. (1) oraz kontaktowania się z nią, jednak zakazów tych nie przestrzegał. Wymaga podkreślenia, co słusznie wskazał Sąd meriti, iż reguła art. 244 kk przede wszystkim ma na celu ochronę przestrzegania orzeczonych zakazów sądowych, a których to złamania świadomie dopuścił się oskarżony, nie negując przy tym faktu kontaktowania się z M. K. (1) jak również zbliżania się do niej. Słuszne jest stanowisko Sądu I instancji w tym względzie, że bez znaczenia dla popełnienia czynu z art. 244 kk pozostaje zachowanie M. K. (1), w dalszym bowiem ciągu, pomimo poprawienia stosunków pomiędzy tym świadkiem a oskarżonym, obowiązywały orzeczone przez sąd zakazy, których to A. J. winien przestrzegać. Wobec tak ukształtowanych okoliczności bezpodstawne jest stwierdzenie, iż wina oskarżonego nie jest umyślna bądź nie działał on w zamiarze bezpośrednim, w istocie bowiem zarówno wina, jak i sprawstwo oskarżonego zostało dostatecznie wykazane w toku niniejszego postępowania, nie budząc przy tym żadnych wątpliwości Sądu ad quem.

Należy dalej zauważyć, iż słusznie został również oceniony jako znaczny stopień winy czynu popełnionego przez A. J.. Oskarżony niewątpliwie zdawał sobie sprawę z orzeczonych wobec niego zakazów i mimo tej świadomości nie zastosował się do tychże rozstrzygnięć. Wymaga ponownie podkreślenia, iż dobrem którego naruszenia dopuścił się A. J. jest wymiar sprawiedliwości oraz porządek prawny, które to winny być respektowane w każdej sytuacji. Niewątpliwie oskarżony w odniesieniu do zarzuconego mu czynu wykazał się brakiem poszanowania do orzeczeń sądowych, których to świadomie i uparczywie nie przestrzegał, a więc i określenie stopnia jego winy zgodnie z żądaniem obrońcy byłoby bezpodstawne.

W odniesieniu do orzeczonej względem oskarżonego kary należy wskazać, iż jest ona adekwatna do omówionego wyżej stopnia zawinienia sprawcy, jak również zgodna z wytycznymi zawartymi w art. 53 kk oraz wystarczająca do uświadomienia A. J., iż jego zachowanie nie zasługuje na aprobatę i stanowi w istocie czyn zabroniony.

Wskazując na powyższe argumenty, nie znajdując podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia, Sąd ad quem utrzymał je w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 2 ust. 2 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego od poniesienia tych należności.

SSO Michał Tomala

Zarzuty ów sprowadzał się do obrony twierdzenia, że oskarżony, który był w stanie nietrzeźwości (tego skarżąca nie kwestionuje), nie kierował pojazdem